

Krštenje

Poslanica Rimljanima 6:3-14

3 Ili zar ne znate da smo svi mi koji smo kršteni u Hrista Isusa, u njegovu smrt kršteni?

4 Krštenjem smo, dakle, zajedno s njim sahranjeni u smrt da i mi, kao što je Hristos Očevom slalom vaskrsnut iz mrtvih, živimo novim životom.

5 Jer, ako smo ovako s njim sjedinjeni u njegovoj smrti, bićemo sjedinjeni i u njegovom vaskrsenju.

6 Ovo znamo: naš stari čovek je raspet sa Hristom da se obesnaži grešno telo, da više ne budemo sluga greha, 7 jer ko je umro, rešio se greha.

8 Pa ako smo umrli s Hristom, verujemo da ćemo s njim i živeti,

9 znajući da Hristos, vaskrsnut iz mrtvih, više ne umire — smrt više nema vlast nad njim.

10 Smrću kojom je umro, umro je grehu, jednom zauvek, a životom kojim živi, živi Bogu.

11 Tako i vi sebe smatrajte mrtvima grehu, a živima Bogu u Hristu Isusu.

12 Neka, dakle, greh ne vlada u vašem smrtnom telu pa da se pokoravate njegovim požudama.

13 Ne dajte svoje udove grehu za oruđe nepravednosti; nego, dajte sebe Bogu kao oživeni iz mrtvih i svoje udove dajte Bogu za oruđe pravednosti.

14 Jer, greh neće imati vlast nad nama, pošto niste pod Zakonom, nego pod milošću.

Ne znam kako je to kod vas, ali ja sam još u mladosti navikao da pravim i koristim podsetnike. Jer, tokom većeg dela života, uvek sam paralelno obavljao više od jedne službe i često puta u toku dana zna da mi se nagomila toliko obaveza da ne mogu ni da se setim šta i kad koju treba da obavim. (PODSETNIK)

Prošle nedelje propovedao sam o simboličkom aspektu krštenja. Danas ćemo – s Božijom pomoći – reći nešto o krštenju kao našem duhovnom, božanskom podsetniku. Zato sam ovoj propovedi i dao naslov: **Krštenje – naš podsetnik.**

Izgleda da su hrišćani u Rimu, ili makar neki od njih, bili zaboravili na vrednosti koje su im Hristova smrt i vaskrsenje stavili na raspolaganje za praktični, svakodnevni život. Zamišljam Pavla kako se moli i razmišlja: Kako sad da im objasnim ta velika postignuća Hristove smrti i vaskrsenja? Onda ga Gospod podseća: Pa, objasni im krštenje. Jer, ja sam i ostavio krštenje da ljudima bude podsetnik na Hristovo delo za njih. I onda Pavle piše ovo što smo pročitali.

Obratite pažnju kako počinje 3. stih: *Ili zar ne znate...?* Ovo je izraz podsećanja. Pavle želi da ih podseti šta je to na šta su oni zaboravili ili šta su zanemarili, a to je da Hristovo delo za njih – i njegova smrt, i njegovo vaskrsenje – i dalje važe i da i dalje imaju jednaku snagu. Samo je pitanje, da li ga oni upotrebljavaju i koriste. O tome, kako se Hristovo delo „upotrebljava“ i „koristi“ u praksi biće reči u ovoj propovedi.

Jedna od osnovnih uloga krštenja – u kasnijem životu hrišćanina – nakon što se krsti, jeste da nam ono bude podsetnik na ono što je Hristos za nas učinio i da nas stalno podstiče na pobedonosan hrišćanski život. Simbolika uranjanja u vodu i izranjanja iz vode kod krštenja ima dvostruku ulogu. Jedna se odnosi na Hrista i njegovo delo, a druga, na nas i duhovnu korist koju imamo od upotrebe toga dela. Svojom smrću i vaskrsenjem Hristos je pokazao ogromnu Božiju moć spasavanja ljudi od greha. A s druge strane – tražeći od nas da se krstimo, kad prihvatimo Hrista – želeo je da i mi učestvujemo u toj Božijoj sili koja je njega

vaskrsela iz mrtvih, i to ne samo jednom, već stalno. Tj. dao nam je da tu silu koristimo kao našu svakodnevnu duhovnu energiju.

I ne samo to. Krštenje, koje činimo jednom na početku našeg duhovnog života, postaje ostaje naš stalni podsetnik na Hristovo delo. Jednostavno, ono nam ne da da zaboravimo šta je to Hristos za nas učinio. Njegove dve osnovne faze – zaranjanje pod vodu i izranjanje iz vode – podsećaju nas da je ta Hristova sila i danas delotvorna u nama, kao što je tada delovala u Hristu. Jer, u krštenju, mi smo se poistovetili s Hristom i njegovim delom.

Šta to znači u praksi? *Prva faza* – podronjavanje – znači Hristovu smrt i naše poistovećivanje s njome. Ona nas podseća da je Hristos za nas umro; tj. da je njegovo fizičko telo umrlo. U duhovnom smislu, mi koji smo se krštenjem sjedinili s njim prolazimo kroz isto iskustvo, ali u duhovnom smislu – naša telesnost i grešnost su umrle sa Hristom. *Druga faza* – izronjavanje – znači Hristovo vaskrsenje i naše poistovećivanje s njim. Vaskrsenje znači večni život, ali i pobedonosni zemaljski život.

Ljudi koji nisu prihvatili Hrista ne mogu da pobede greh; jer greh je jači od njih. Mi možemo da ga pobedimo, jer obraćenjem Hristos nam je dao mogućnost da greh prepustimo Njemu. I ne samo to. Biblija kaže da – čak ako i ne uspemo da se uvek izborimo s grehom, Bog nam je dao još jedno oružje protiv greha, a to je – pokajanje. Dakle, prihvatanjem Hrista, što potvrđujemo krštenjem, nama su stavljene na raspolaganje ogromne duhovne mogućnosti, koje nismo imali dok nismo prihvatili Hrista. Zato je krštenje snažan podsetnik i podstrek na pobedonosni hrišćanski život.

Ali, čovek je biće koje ima jednu neugodnu osobinu, a ta je – da se brzo ohladi, čak i za one stvari za koje je u početku bio jako zagrejan. Nažalost, tako je i sa našim duhovnim osobinama. Zato, na primer, Jovan, kritikuje neke crkve što su „ostavile svoju prvu ljubav“. To isto, na neki način, čini i Pavle ovde, sa crkvom u Rimu, ali pomoću krštenja. Podseća ih koja je to ogromna sila koju su oni primili od Hrista, a na koju su, izgleda, zaboravili i ne koriste je. Dakle, krštenje je podsetnik.

Sa podsetnicima postoji jedan osnovni problem. Evo, da ga objasnim na mom ličnom primeru. Već sam rekao, da redovno pravim podsetnike i nosim ih sa sobom, naročito kad znam da imam mnogo posla; na primer, kad moram da obavim mnogo stvari u gradu, na raznim mestima, u raznim ustanovama, prodavnicama, kopirnicama, bankama... Onda stalno zavirujem u podsetnik. Ali, neretko se desi – baš kad imam najviše obaveza – da podsetnik zaboravim kod kuće, pa kad se vratim kući, shvatim da nisam obavio sve što je trebalo da obavim. Ili, nekad ga ponesem, ali negde u podsvesti kažem sebi: Pa nisi valjda toliko senilan da treba stalno da zaviruješ u taj papirić. I onda ne pogledam i – zaboravim.

Prema tome, osnovni problem s podsetnicima je taj da se na njih lako zaboravi; i to ne toliko na sam podsetnik, već na njegov sadržaj, na ono šta u njemu piše. Jako slično je i s krštenjem. Ne zaboravljamo mi da smo kršteni, već šta naše krštenje znači. Zaboravljamo da nas ono podseća da smo sjedinjeni s Hristom i da imamo na raspolaganju onu istu

silu Hristove smrti (tj. usmrćivanja naše grešnosti) i istu onu silu Njegovog vaskrsenja, tj. silu za pobjednički i svrsishodan život.

Na kraju, da se podsetimo na još jedan aspekt krštenja koji ima ogromnu praktičnu vrednost za naš hrišćanski život, a taj je da naše poistovećenje s Hristom (u krštenju) podrazumeva da mi – živimo s njim, sarađujemo s njim, primamo od njega u jednom živom i neposrednom odnosu koji se odvija kroz bliskost s njim u molitvi i njegovoj reči. Kad to ovako kažemo, to zvuči kao neka suva, duhovna teorija. Zato, pokušajmo da u ovom drugom delu teksta (8-14) uočimo praktične aspekte.

1. *Poznavanje duhovnih istina i vera u njih (8-10)*

2. *Smatranje sebe mrtvim grehu a živima Bogu (11)*

3. *Uskraćivanje svojih udova grehu i prinošenje Bogu (12-14)*

1. Poznavanje duhovnih istina i vera u njih (8-10)

U 8 i 9. stihu piše: „Ako smo... umrli s Hristom, **verujemo** da ćemo i živeti s njim... jer **znamo** da Hristos, koji je vaskrsao... više ne umire...” Vera u Hrista i poznavanje Boga i duhovnih istina stvaraju mogućnost da u našem životu pobjeda nad grehom i poistovećenje s Hristom postanu stvarnost. Vera i znanje su jaka duhovna sprega koju ljudi, na svoju štetu, često odvajaju. Jedni naglašavaju samo znanje, pa odlaze u puki formalizam i intelektualizam, gde duhovne stvari postaju samo izvor rasprava. Drugi naglašavaju samo veru, pa odlaze u fanatizam i postaje im nebitno šta Bog u svojoj reči stvarno kaže i zahteva, a kao bitno proglašavaju svoja iskustva. Krštenje nas podseća na važnost balansa u duhovnom životu. Mi – i *verujemo* u Boga i *znamo* šta on zahteva.

2. Smatranje sebe mrtvim grehu a živima Bogu (11)

Možda najzanimljiviji 11. stih koji tvrdi da se poistovećenje s Hristom dešava – *smatranjem* sebe mrtvima grehu a živima Bogu. Kako to da ono što mi „smatramo“ ili mislimo o sebi može da proizvede tako snažan duhovni efekt u našem životu? Nije li to samo jaka želja i autosugestija? Reč koja je u našim Biblijama prevedena sa „smatrajte“, u izvornom tekstu ima značenje „staviti na nečiji račun“. Šta se ovde stavlja na čiji račun? Dešava se ono što **Luter** naziva „radosna razmena“. On kaže:

„...vera ujedinjuje dušu s Hristom kao nevestu s njezinim ženikom.

Iz toga braka sledi, kako Pavle kaže, da Hristos i duša postaju jedno telo... Ono što ima Hristos, to poseduje i verna duša, a što duša ima, postaje Hristovo. Hristos ima sva dobra i blaženstvo: oni postaju dušini; duša ima na sebi sav porok i greh: oni postaju Hristovi.“

Dakle, *na svoj račun* upišimo sve ono što nam Hristos svojom smrću i vaskrsenjem pruža, a *na njegov račun* upišimo ono čega mi imamo u izobilju, naše grehe, slabosti, nevolje... Ili kako Bob Džordž kaže u knjizi *Klasično hrišćanstvo*: „Mi Hristu dajemo sve što smo bili – duhovno mrtvi, krivi grešnici – a Hristos nama daje sve što On jeste – vaskrsli život, oproštenje, pravednost, prihvatanje.“ To znači smatrati sebe mrtvima grehu, a živima Bogu u Hristu Isusu. To „smatranje ne proizvodi naše jedinstvo sa Hristom, već pomaže da ono u našem životu postane delotvorno.“

3. Uskraćivanje svojih udova grehu i prinošenje Bogu (12-14)

Čini se da apostol daje najpraktičniji savet u 13. stihu, kad kaže šta ne treba, a šta treba da radimo. Pobjeda nad grehom i poistovećenje sa Hristom se ne dešavaju samo na pasivan način (verom, znanjem i smatranjem), već i na vrlo aktivan način – pravilnom upotrebom svoga tela. Pavle polazi od onoga što se dešava s našim udovima kad činimo greh – oni su tada stavljeni u službu grehu. On nas, zato, poziva da uložimo trud i postupimo suprotno – da *zaposlimo* naše udove onim što je Božije. Na taj način oni neće biti u mogućnosti da se stave na raspolaganje grehu, nego će biti direktno uposleni da služe Bogu. Ova istina ima ogromnu praktičnu primenu. Zato je važno: s kim se družimo, šta čitamo, šta gledamo, čime se bavimo... jer to stvara praktične posledice.

Na šta nas, dakle, krštenje podseća? Podseća nas da je duhovna promena koja se u nama desila (tj. naše obraćenje) stvarna i da ona podrazumeva poistovećivanje sa Hristom u njegovoj smrti i vaskrsenju (što se simboliše podronjavanjem i izronjavanjem i predstavlja umiranje grehu, vaskrsavanje Bogu i novi život).

Ali, podseća nas i da je ta promena stvarna i da ima efekte na naš svakodnevni život i praksu. Krštenje nije samo podsetnik onoga što se s nama desilo jednom u prošlosti, već i onoga što s nama treba i može da se dešava u sadašnjosti i budućnosti, to jest da svakodnevno *živimo* novim, promenjenim životom i *prinosimo* Bogu sebe (4. i 13. st.).

Najbolje od svega jeste da nas ono podseća da – iako Bog od nas zahteva trud i ulaganje sebe, rezultati ne zavise od nas, našeg truda i ulaganja, već od Njega. Krštenje je snažan podsetnik na ogromnu silu promene koja je u Bogu i koja je našim obraćenjem stavljena na raspolaganje i nama. Zato nam je – pored obraćenja – ostavio i krštenje, da nas stalno podseća da iz tog ogromnog, nepresušnog izvora crpemo. Ko god dobro razume svoje krštenje, on ili ona nikad neće biti duhovni siromah.